

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ
ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ
ਸੁਨਣ
ਦਾ

ਚਮਤਕਾਰੀ ਲਾਭ

ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ
ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ (ਸੰਤ)

(ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਾਮਪੁਰ ਖੇੜਾ)

ਡਾਕ. ਗੜ੍ਹਦੀਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਪੰਜਾਬ-144207

ਫੋਨ : +91-1886-260334

WEBSITE : WWW.RAMPURKHERA.COM

ਤਤਕਰਾ

1. ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ? ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ	1.
2. ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ? MP3 ਸੀਡੀ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ
ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਤਜਰਬਾ	13.
3. ਅਜੋਕੇ ਹਾਲਾਤ	24.
4. ਸਵੈ ਪੜਚੋਲ ਤੇ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ	26.

© ਸਭ ਹੱਕ ਕਰਤਾ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਤੰਬਰ 2014 10,000 ਕਾਪੀ

ਭੇਟਾ: ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਅਮਲ
(ਆਪ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉ)

ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਬੁੱਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨਿੰਗ :
ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਖ਼ਾਲਸਾ)
ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਮਲਟੀਮੀਡੀਆ ਅਕੈਡਮੀ
(ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਾਮਪੁਰ ਖੇੜਾ ਸਾਹਿਬ)

ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ? ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਸੋਰਠਿ ਦੀ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:
ਨਾਨਕ ਮੁਏ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ॥੨॥

ਮ: ੩, (ਪੰਨਾ ੬੪੩)

"ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ" ਦੀ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ, ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਾਮਪੁਰ ਖੇੜਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਲ ਜਦੋਂ ਆਪਾਂ ਝਾਤ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਉੱਪਰ ਲਿਖਿਆ ਫੁਰਮਾਨ, ਇਨ-ਬਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉੱਪਰ ਪੂਰਨ ਸਾਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭੁੱਲੇ-ਭਟਕੇ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਕੁਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਫਸ ਕੇ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਮਾਰਗ ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਮਾਈ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਭੁੱਲੇ ਭਟਕੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਗਾਡੀ ਰਾਹ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਣਾ ਕੇ ਸੱਚੇ ਸੁੱਚੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਾਂਧੀ, ਨੇਕੀ ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਤੋਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ਕ ਇਨਸਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਜਿੰਮੇ ਲੱਗੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਫਲਾ ਕਰ 4 ਜਨਵਰੀ 1983 ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਚੋਲਾ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ। ਉਪ੍ਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲਾਵਟ, ਸੰਗਤ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ "ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?" ਨਾਉਂ ਹੇਠ 1991 ਈ: ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਪੰਦਰਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ 2013 ਤੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋ ਕੇ, ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋਧ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋਈਆਂ। ਉਪ੍ਰੰਤ ਭੁਝੰਗੀ¹ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਨੇਡਾ ਨਿਵਾਸੀ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਤੇ ਲਗਨ ਨਾਲ "ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ" ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ MP3 Audio Book (ਐਮ ਪੀ ਥੀ ਆਡੀਓ ਬੁੱਕ) ਦਾ ਰੂਪ 2006 ਈ: ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਟਰੱਕ ਚਾਲਕ ਤੇ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਾਫੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਹਾ ਲਿਆ ਤੇ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ।

ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

1. ਦਾਸ ਦਾ ਸਪੁੱਤ੍ਰ

ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਿਚਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਸੱਚੇ ਸੁੱਚੇ ਇਨਸਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅੱਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ 'ਤੇ ਆਡੀਓ-ਬੁੱਕ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹੋ ਕਾਰਜ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਤੇ ਆਡੀਓ ਬੁੱਕ ਰਾਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲਿਆ ਤੇ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂ ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਵੱਸ਼ ਬਦਲਾਉ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਈ ਸੌ ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਕਿਤਾਬਚਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹਿੱਤ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕਾ ਤੇ ਇੱਕ ਕਨੇਡਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਹੱਡਬੀਤੀ ਲਿਖਣੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ-ਸੁਣ ਕੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜੀਵਨ-ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਵੀ ਸਕਾਰਥ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਸ: ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਹੁਣ ਮਨਟੀਕਾ (Manteca) ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲਾ ਪਿੰਡ ਵਿਰਕ ਬਕਰਾਲ ਜਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਦੋਹਾ ਕਤਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਦੋਹਾ ਕਤਰ ਰਹਿਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਆਪ ਉਥੋਂ ਡੁਬਈ (Dubai) ਵਿਖੇ ਟਰੱਕ ਚਾਲਕ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਕੇ, ੧੯੯੧ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਆ ਕੇ ਪੱਕੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਵਾਰ ਤੇ ਮਿੱਤ੍ਰ, ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਰਾਜਾ ਕਰਕੇ ਸੱਦਦੇ ਸਨ ਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਸੱਦਦੇ ਹਨ।

ਆਪ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੀਅ, ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਦੇ ਚੇਲੇ ਸਨ ਤੇ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਨਾਮ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਮਰੀਕਾ ਆ ਕੇ ਵੀ ਹਰ ਸਾਲ ਸੌਦੇ ਸਾਧ ਦੇ ਡੇਰੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡੇਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ-ਖੁਲਾਸਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਰਿਯਾਦਾ ਵਿੱਚ ਢਾਲਣ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੀ ਬੇ-ਝਿਜੱਕ ਸਾਰੇ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਸ਼ੇੜੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਨ ਰਾਤ ਤੰਬਾਕੂ ਮਲ-ਮਲ ਕੇ ਜੀਭ ਹੇਠ ਰੱਖ ਛੁਡਾਣਾ। ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵੀ ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣਾ। ਅਜਿਹੇ ਨਸ਼ੇੜੀ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਰਕਤ ਤਾਂ ਖੰਭ ਲਾ ਕੇ ਉੱਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਸ਼ੇੜੀ ਜੀਵਨ ਕਾਰਨ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਡਾਇਵੋਰਸ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਚੌਦਾਂ-

ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਵੀ ਆਪ ਘਰ ਨਾ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਮਨਟੀਕਾ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ (Manteca) CA ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੈਡ ਰੂਮ ਦੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ (Appartment) ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮਨਟੀਕਾ ਤੋਂ (Modesto) ਮੋਡੈਸਟੋ ਤਕਰੀਬਨ ਤੀਹ ਮੀਲ ਦੀ ਵਿੱਥ ਤੇ ਹੈ।

ਸ: ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸ: ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਡਿਸਪੈਚ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਲੈਣ ਜਾਣਾ।

ਮੋਡੈਸਟੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਖੇ ਸ: ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ ਸਪੁੱਤ੍ਰ ਸ: ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ, ਪਿੰਡ ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਰਿਸਤਾ, ਜੋ ਟਰੱਕਾਂ ਦਾ ਤੇ ਡਿਸਪੈਚ (Dispatch) ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਨਟੀਕਾ ਤੋਂ ਪਿੱਕੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਡਿਸਪੈਚ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇਣ ਲੈਣ ਗਏ। ਡਿਸਪੈਚ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੀ (C.D.) ਸੀਡੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਾਠ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜਦੋਂ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਪਾਠ ਤਾਂ ਸੀਡੀ ਤੋਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉੱਝ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਆਉ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਥੇ ਲੈ ਚਲਦਾ ਹਾਂ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਥ-ਰੂਮ ਜਾ ਆਵਾਂ, ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਾਂਗਾ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਧੋਤੇ ਤੇ ਕੁਰਲੀ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਦੇਗ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ! ਜੇ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਦੇਵਾਂ? ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਲਵੀਂ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅੱਗੋਂ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਹੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਉੱਝ ਤੇ ਮੈਂ ਤੈਥੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।

ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ! ਕਿਸਮਤ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਤੂੰ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਹੀ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦਾ। ਦਿਨ-ਰਾਤ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸਮਤ ਵਿਚਾਰੀ ਕੀ ਕਰੇ, ਕਿਸਮਤ ਵਿਚਾਰੀ ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਤੇਰੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ! ਜੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਬਚ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਨਸ਼ੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੱਡਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਜਾਣਗੇ। ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ, ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?’ ਪੁਸਤਕ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਲੈ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਂ? ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਆਹ ਹੁਣ ਵਾਲਾ ਫੇਰਾ ਲਾ ਕੇ ਮੈਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?’ ਪੁਸਤਕ ਆਪਣੇ ਪਰਨੇ ਵਿੱਚ ਵਲੋਟੀ ਤੇ ਪਿੱਕੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਆਇਆ ਤੇ ਮੁੜ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਉਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਪੁੜੀ ਵਾਲਾ ਲਿਫਾਫਾ ਮੁੜ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਡਿਸਪੈਚ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਲਏ ਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਘਰੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ-ਪਾਣੀ ਛੱਕ ਕੇ ਕੰਮ ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜ ਮੈਂ ਢਿੱਲੋਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹੋ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ, ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਝਾਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਕਾਕਾ ! ਹੁਣ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਮਾਤਾ ਤੇਰੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹੈ, ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਕਿਤੇ ਸੁਣਾ ਦੇਵੀਂ। ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਪਾਸੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੰਮ ਤੇ ਤੁਰ ਗਿਆ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ

ਚਾਰ-ਪੰਜ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਫੀਨੈਕਸ ਸਟੇਟ ਦਾ ਫੇਰਾ ਲਾ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਲੰਗਰ ਪਾਣੀ ਛੱਕ ਕੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਬਾਪੂ ਜੀ! ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੋ-ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਕੰਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਢਿੱਲੋਂ ਪਾਸੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਕਿਤਾਬ ਆਪ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਪੁੱਤਰ ! ਜੇ ਪੁਸਤਕ ਧਾਰਮਿਕ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੰਕਤੀਆਂ ਹਨ, ਤਦ ਤੂੰ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਕੁਰਲੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੂਰ ਰੱਖ ਕੇ ਪੜ੍ਹੀਂ, ਐਵੇਂ ਪੁੰਨ ਦੇ ਭੁਲੇਵੇਂ ਪਾਪ ਦਾ ਭਾਗੀ ਨ ਬਣ ਜਾਈਂ।

ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦੱਸਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪ ਨੇ ਹੱਥ-ਮੂੰਹ ਧੋ ਕੇ ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਕੁ ਵਜੇ ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?’ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਰੰਭ ਕੀਤੀ। ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ-ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਅਜਿਹਾ ਵੈਰਾਗ ਆਵੇ ਕਿ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੀ ਹੰਝੂ

1. ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਭਜਨ ਕੌਰ ਸੀ।

ਬਣ ਕੇ ਵਹਿ ਤੁਰੇ ਤੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਗਲਾ ਭਰ ਆਵੇ ਤੇ ਕਈ ਕਈ ਚਿਰ ਬੋਲਿਆ ਨ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰੀਂ ਲਾਹਨਤਾਂ ਪਾਵੇ ਕਿ ਓ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ! ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਐਵੇਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਲ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਢੇ-ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਿਆ। ਮੁੜ ਚਾਹ ਛੱਕ ਕੇ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਲਈ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਜਿਸ ਸ਼ਰਾਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਤਾਈ ਸਾਲ ਤੋਂ ਤੰਬਾਕੂ ਕਿਤੇ ਸੁੱਤਿਆਂ ਪਿਆਂ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੁਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਇਹ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਅਧਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦਾ ਚੇਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਤੰਬਾਕੂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਐਸੀ ਨਫਰਤ ਹੋਈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਬਦਬੋ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਗੰਦਗੀ ਦੀ ਬਦਬੋ ਭਾਸਣ ਲੱਗ ਗਈ। ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਚਿੱਤ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਂ ਲਗਦੇ ਹੱਥ, ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹ ਲਵਾਂ, ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੁੱਤਰ ! ਇਹ ਜੋ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸੁਪਨੇ-ਵਤ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬੀਬੀ ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਵੀ ਸੁਣੀ।

ਮੁੜ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੇ ਮੁੜ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨੀ ਅਰੰਭ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਸਾਖੀਆਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਨੇ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਬਜ਼ੁਰਗੋ! ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸੁਆਸ ਅਜਾਈਂ ਨਾ ਗੁਆਵੋ, ਤੁਸੀਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੋ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਜੇ ਨੱਕ ਵੱਢਿਆਂ ਦੀ ਉਮਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਾਂ। (ਭਾਵ ਘੋਨ ਮੋਨ ਹੀ ਹਾਂ) ਜੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਵੀ ਤੇ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਛਕਾਉਣਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸ ਅੱਜ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਟਵਾਂਵਾਂਗਾ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰਿਹਾ, ਹੱਥ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਲਾਵਾਂਗਾ। ਅੱਜ ਛੇ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਲੰਘ ਗਏ ਹਨ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਪੁੱਤਰਾ! ਜੇ ਤੂੰ ਨਸ਼ੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਤੇਰਾ

ਵੀ ਭਲਾ ਤੇ ਘਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਵੀ ਸੌਖਾ ਚੱਲ ਪਵੇਗਾ।

ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ

ਨੇੜੇ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠੀ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬੀ: ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਆਹ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਨਰਕ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਇੰਨੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਜਾਂ ਘਰ ਆ ਕੇ ਮੁੜ ਨਸ਼ਾ ਪੀਣ ਲੱਗ ਪਵੇਂ, ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਬੰਨਣ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਚੌਦਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਹ ਪਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁੱਤਿਆਂ ਵੀ ਤੰਬਾਕੂ ਮੂੰਹ ਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਜਾਗਦੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਜਰਾ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਤੇ ਗੱਲ ਵੀ ਉਹ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੋ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਉੱਤਰ

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਤੂੰ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਆਂ, ਪਰ ਝੂਠ ਹੁਣ ਮੈਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਕਹਾਏ ਨਸ਼ੇ ਛੱਡਣ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਖਾਂਦਾ ਸਾਂ, ਪਰ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਦਾ ਆਸਰਾ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਅੰਦਰੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਨਫਰਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਆਹ ਛੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾ ਵਰਤਿਆ ਹੈ? ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਇਹ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਹੀ ਸੁੱਖ ਸੁਖੀਲੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਬਰੰਗੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਪੈਕਟ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਅ ਫਿਰ ਲਲਚਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੇ ਕੋਲ ਇਕਰਾਰ ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਭਲੀਏ ! ਕਰ ਹਿੰਮਤ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲਭ ਲਭ ਕੇ ਕਰ ਇਕੱਠਾ ਨਰਕ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜੰਗਲ ਜਾਂ ਕਰੀਕ¹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਆਈਏ ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਕਿਣਕਾ ਵੇਖ ਲਈਏ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰੋਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਰੀਕ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੋ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਭਲੀਏ ! ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਦਨਾਈ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਨਰਕ ਕੱਢ ਕੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਦੋਸਤ ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਾੜ

1. ਵਗਦਾ ਨਾਲਾ

ਦੇਈਏ। ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਵਰਤਣ ਤੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੋਬਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਲਾਹਨਤ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਚੋਂ ਦੂਰ ਸੁੱਟ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਰ ਹਿੰਮਤ! ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਚਾਹੇ ਉਹ ਸੀਲ ਬੰਦ ਹਨ ਜਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ, ਤੰਬਾਕੂ ਤੇ ਬਾਕੀ ਦਾ ਨਸ਼ੀਲਾ ਨਿੱਕ ਸੁੱਕ ਖੁੰਜਾਂ ਖੁਰਲਿਆਂ ਚੋਂ ਲੱਭ ਕੇ ਇੱਕ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਪਾ ਦੇਹ। ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ, ਮੱਤ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਮੱਤ ਖੀਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜੁੱਡਲੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੋਬ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬੀਬੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਮੁਤਾਬਕ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਲਵੋ ਕਿਤੇ ਮਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦਾ?

ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ ਕੱਢਣੀ

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਗਵਾਨੇ! ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਬਹੁਤੀ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ। ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ। ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰ ਸ਼ੁਕਰ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਸਾਰਾ ਨਸ਼ੀਲਾ ਸਾਜੇ ਸਮਾਨ ਇੱਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇੱਕ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ। ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਕਸਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੋਢੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ:- “ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ॥” ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਬੈਠ ਪਿੱਕੇ ਦੀ ਅਗਲੀ ਸੀਟ ਉੱਪਰ ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨਰਕ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਡਾਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਕਸਾ ਪਿੱਕੇ ਦੇ ਡਾਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਪਿੱਕਾ ਸਟਾਰਟ ਕਰਕੇ ਦਸ ਕੁ ਮੀਲ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਰੀਕ ਵਗਦੀ ਸੀ, ਪਿੱਕਾ ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੜਾ ਕਰਕੇ, ਬਕਸਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਲੈ ਗਏ। ਬੋਤਲਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵਹਾ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀਆਂ ਪੁੜੀਆਂ ਪਾੜ ਕੇ ਕਰੀਕ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖਿਲਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਹੱਥ ਧੋਤੇ ਤੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਵੇਗ ਵਿੱਚ ਭਾਵੁਕ (EMOTIONAL) ਹੋਇਆ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਹੀ ਆਖਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ਼ਿਸਟੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਖੁਆਜਾ ਖਿਜ਼ਰ! ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੈ ਕਰ ਲੈ, ਇਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਸਮੁੰਦਰ! ਇਹ ਪੰਜ ਰਤਨੀ (ਸ਼ਰਾਬ) ਵੀ ਤੂੰ ਦੈਤਾਂ ਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ ਰਿੜਕਣ ਸਮੇਂ

ਚੌਦਾਂ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਤੇਰੀ ਪੁੱਤਰੀ, ਅੱਜ ਤੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਾਈ ਦੇਈ ਰੱਖ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁੱਤਰੀ (ਸ਼ਰਾਬ) ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਬਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੇਰੇ ਬਲ ਦਾ ਕੋਈ ਥਾਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜਾ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗਰਕ ਗਿਆ, ਹੇ ਸਮੁੰਦਰ! ਤੂੰ ਉਸ ਦਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚੋਂ ਨਾਮੋ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈਂ। ਤਿਵੇਂ ਤੇਰੀ ਪੰਜ ਰਤਨੀ ਪੁੱਤਰੀ ਵੀ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸੰਪਦਾ, ਉਸ ਦੀ ਇਜ਼ਤ, ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਖੇੜੇ ਚਾਅ ਮਲਾਰ ਸਭ ਨਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਹੱਡ ਹਰਿਦੁਆਰ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ ਜਾਗਿਆ, ਬਿਧ ਬਹਾਨਾ ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?’ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਬਣਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਉਮਰ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂਨੂੰ ਤੂੰ ਦੂਸਰਾ ਰੰਗ ਵੀ ਵੇਖ ਲੈਣ ਦੇਹ। ਹੇ ਖੁਆਜਾ! ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਪੁੱਤਰੀ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰੀਂ! ਹੁਣ ਇਹ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਇਸ ਦੇ ਜਨਮ-ਦਾਤਾ ਪਾਸ ਹੀ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਹ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਭਾਵ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਭਾਗਵਾਨੇ ! ਚੱਲ ਚੱਲੀਏ, ਹੁਣ ਇਹ ਨਸ਼ੇ ਜਲ ਬੁਰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੋਜਮਦੂਤਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਚਿਰ ਦਾ ਪਿੱਕਾ ਸੜਕ ਕੰਢੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਦੂਸਰੇ ਰੋਜਮਦੂਤ ਨਾ ਆ ਕੇ ਘੇਰ ਲੈਣ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਝੂਠ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣਾ। ਕਰ ਛੇਤੀ, ਬੈਠ ਸੀਟ ਤੇ ਚਲੀਏ ਘਰ ਨੂੰ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪਿੱਕੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ, ਘਰ ਮੁੜਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜ ਗਏ।

ਭਾ: ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੁੜ ਸ: ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਪਾਸ ਗਿਆ

ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮੁੜ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਾਸ ਮੋਡੈਸਟੋ (ਦੇਸਟੋ) ਲੋਡ ਅਤੇ ਲੋਡ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਲੈਣ ਗਿਆ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ: ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਕਿ ਮਿੱਤਰਾ ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ’ ਦਿੱਤੀ, ਮੈਂ ਫੀਨੈਕਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਦੋ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਸੌਦੇ ਸਾਧ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਦਲ

1. ਸਮੁੰਦਰ 2. ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ 3. ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ

ਗਏ ਤੇ ਹੁਣ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਰਸਤੇ ਉੱਪਰ ਚੱਲਣ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਤੰਬਾਕੂ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਅਧਾਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਤੇ ਹੋਰ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਕਰੀਕ ਵਿੱਚ ਰੋਹੜ ਆਏ ਹਾਂ ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਕੰਢਿਆਂ ਉੱਪਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁਣ ਐਨੀ ਨਫਰਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ! ਤੂੰ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਹੁਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਾਰ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਅਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੇਸ ਦਾੜੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਖੇਤੀ ਥੋੜੀ ਹਰੀ ਭਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਨਿੱਤਨੇਮ ਕਰਨਾ ਅਸੀਂ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਦਮ ਔਖ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕਣਾ

ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮਨਟੀਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੀ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਕੱਟੇ ਦਾੜੀ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ ਲਈ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਮੈਨੂੰ ਮੋਡੈਸਟੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ, ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਤੁਰ ਨਾ ਜਾਈਏ। ਮੈਂ, ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਨਿੱਤਨੇਮ ਕਰਨਾ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦੇਵੋ ਤੇ ਸੰਗਤ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਿਆ ਕਰੋ।

ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ

ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ, ਬਹੁਤੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨੀ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋਣਾ, ਉਥੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ ਰੱਖ ਕੇ ਉੱਪਰ MP3 ਆਡੀਓ ਬੁਕਸ ਤੇ, ਪੁਸਤਕਾਂ ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?’, ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਪੀਰਾ, ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਪਾਠਾਂ, ਗੁਰ ਸਾਗਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਛੋਟੇ ਕਿਤਾਬਚੇ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਸ਼ੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੇਸ, ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਤੈਸੀ ਰੰਗਤ, ਸਮਾਜਿਕ ਕੁਰੀਤੀਆਂ, ਸਾਡਾ ਵਿਰਸਾ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਪੜਚੋਲ, ਐਸੇ ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ

ਪਰੇ, ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਤਿਕਾਰ, ਗੁਟਕੇ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੇ ਕਿਤਾਬਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਡੀਓ ਬੁਕਸ ਰੱਖ ਲੈਣੀਆਂ। ਸਭ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਡੀਓ MP3 ਦੇਈ ਜਾਣੀਆਂ ਤੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਹੱਡ ਬੀਤੀ ਸੁਣਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਈ ਜਾਣੀ। ਲੰਗਰ ਛਕਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਘੁੰਮ ਫਿਰ ਕੇ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇਣੀਆਂ, ਭਰਾਵੇ! ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲਣਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ‘ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?’ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਭੇਟਾ ਨਹੀਂ, ਪੁਸਤਕਾਂ ਜਾਂ ਆਡੀਓ ਸੀਡੀ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਇਓ। ਸੀਡੀਆਂ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਰਤਾਈ ਜਾਣੀਆਂ।

ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਬੜੀ ਤੀਬਰ ਲਾਲਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤੀਹ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕੁੰਭੀ ਨਰਕ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜਿਹੜੇ ਮੇਰਾ ਹੋਕਾ ਸੁਣ ਕੇ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਨਰਕੀ ਜਿੰਦਗੀ ਚੋਂ ਨਿਜਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਣ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਜਾਂ ਸੀਡੀਆਂ ਲੈ ਜਾਣੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੰਜ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਸ ਡਾਲਰ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਉਣਾ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੈਣੇ ਨਾ, ਫਿਰ ਸੰਗਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ! ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜਾਓ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਡੀਆਂ, ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਮੇਖ ਰਹਿਤ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਭੇਟਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਪੜ੍ਹੋ-ਸੁਣੋ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿਉ। ਜੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਰੱਖ ਦਿਉ, ਜਿੰਨੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਡੋਨੇਸ਼ਨ ਪਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਸੀਡੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਵਰਤਾਵੋ।

ਇਸੇ ਸੇਵਾ ਦੌਰਾਨ ਦਾੜੀ ਕੇਸ ਵੀ ਆ ਗਏ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬੀ: ਸਤਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਗਨ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੀ (Freemont) ਫ੍ਰੀਮੋਂਟ ਵਾਲੇ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀਡੀਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਦੋਵੇਂ ਰਲ ਗਏ ਤੇ ਸੋਨੇ ਤੇ ਸੁਹਾਗੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਬਣ ਗਈ। ਸ: ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਪਾਸ ਸੀਡੀ ਰਾਈਟਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਡੀਆਂ ਬਣਾਈ ਜਾਣੀਆਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਥਾਵਾਂ-ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਟਾਲ ਲਾ ਕੇ ਸੀਡੀਆਂ ਵੰਡੀ ਜਾਣੀਆਂ।

ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਖੇਤਰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਲਿਆ। ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀਡੀਆਂ ਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਬਕਸੇ ਰੱਖ ਲਏ ਤੇ ਇੱਕ ਫੋਲਡਿੰਗ ਮੇਜ਼ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਦੀਆਂ ਸਟੇਟਾਂ ਦੇ ਲੋਡ ਚੁੱਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਜਿਥੇ ਸ਼ਨਿਚਰਵਾਰ ਜਾਂ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਹੋਣਾ, ਟਰੱਕ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ, ਟੈਕਸੀ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਪੁੱਜ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸੀਡੀਆਂ, ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੇ ਗੁਟਕਿਆਂ ਦਾ ਭੇਟਾ ਰਹਿਤ ਸਟਾਲ ਲਾ ਦੇਣਾ। ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਕੰਮ ਤੇ ਚੱਲ ਪੈਣਾ। ਦੂਸਰੇ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਟਰੱਕ ਸਟਾਪਾਂ ਉੱਪਰ ਦੋ-ਚਾਰ ਪੰਜਾਬੀ ਮਿਲਣੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਫੀ ਕਾਫੀ ਸੀਡੀਆਂ ਦੇ ਦੇਣੀਆਂ ਤੇ ਕਹਿਣਾ, ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਗਾਣੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਥੇ ਇਹ ਧਾਰਮਿਕ ਸੀਡੀਆਂ, ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵੀ ਸੁਣ ਲਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ ਮਿਲੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿਆ ਕਰੋ।

ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਦਮ ਕਰਕੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਜਿਸ ਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੀ ਵਸੋਂ ਜਿਆਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਟੇਟਾਂ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੇ ਆਡੀਓ MP3 ਬੁਕਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਉੱਦਮ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਸ਼ੇ ਛੱਡ ਗਏ ਤੇ ਬਹੁਤਾਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਲਗਨ ਤੇ ਤਨ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਸੀਡੀਆਂ ਬਨਾਉਣ ਹਿਤ ਮਾਇਆ ਦੀ ਵੀ ਕਦੇ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਤੇ ਦਾ ਬਕਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਗਤ ਦੀ ਮਾਇਆ ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣਾ ਦਸਵੰਧ ਵੀ ਉਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਥੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਆਪ ਹੁਣ ਹਰ ਸਾਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ (ਰਾਮਪੁਰ ਖੇੜਾ) ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਕੰਨਟੇਨਰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਮੰਗਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿੰਦੇ। ਆਪ ਜੀ ਹਰ ਸ਼ਨਿਚਰਵਾਰ, ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਗੁਰਪੁਰਬਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਨਗਰ ਕੀਰਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਟਕਿਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸੈਂਚੀਆਂ ਦਾ ਫ੍ਰੀ ਸਟਾਲ ਲਾ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਵਧਾ ਕਰਕੇ, ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੋ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਰਾਜਾ) ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਚੰਗਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਆਪ ਪੜ੍ਹਕੇ 'ਗੁਰੂ ਚਾਲੀ' ਦੇ

ਧਾਰਨੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਹਿੱਤ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਨਿਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਡਟ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਵੀ ਭਲਾ ਤੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵੀ ਭਲਾ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਧੂੜਿ ਮੰਗੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੀ
ਜੋ ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥੨॥

ਮ:੪, (ਪੰਨਾ ੩੦੬)

ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਹਿੱਤ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੁਮਰੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ

ਇੱਧਰ ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ ਮਾਰਗ ਦਾ ਆਪ ਧਾਰਨੀ ਬਣ, ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਧਰਮ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਿਆ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ਭੁੰਗੀ ਦੀ ਦਾਤ ਵੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਰਕਤ ਪੈਣੀ ਅਰੰਭ ਹੋ ਗਈ। ਮਨਟੀਕਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬਣਿਆ ਘਰ, ਜੋ ਕੇ ਪੰਜ ਲੱਖ ਅੱਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਸੀ, ਬੈਂਕ ਰਪਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਪਚਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਜਿੰਨਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਕਿਸਤ ਬਣੀ ਤੇ ਦੋ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਦੀ ਥਾਂ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਦਾ ਘਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਆਪ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਤੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ? MP3 ਸੀਡੀ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਤਜਰਬਾ

ਕਨੇਡਾ ਦੇ ਟਰਾਂਟੋ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਖੇ ਇੱਕ ਤੀਹ ਕੁ ਸਾਲ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਕੋਟ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਸਨ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਵੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਪਲਿਆ ਤੇ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਨਿੱਤਨੇਮੀ ਸੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਪੰਜਾਬੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਨੇਡਾ, ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ, ਇਸੇ ਲੋਚਾ ਅਧੀਨ ਕਨੇਡਾ ਦੀ ਸਿਟੀਜਨ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਦੇਵ-ਨੇਤ ਨਾਲ ਜਿਸ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਉਹ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਾਸਤਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦਾ ਪੱਕਾ ਧਾਰਨੀ ਸੀ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਵੀ ਉਸੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਪਲਣ ਸਦਕਾ ਪੱਕੀ ਨਾਸਤਕ ਸੀ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਕਨੇਡਾ ਪੁੱਜ ਗਿਆ, ਕਨੇਡਾ ਪੁੱਜ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੇਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੋਦਰ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਟਕਾ ਲੈ ਕੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੱਸ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਇਹ ਤੂੰ ਕਿਹੜੀ ਡਾਇਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈਂ? ਚਾਹ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਚਾਹ ਤਾਂ ਪੀ ਲੈ। ਚਾਹ ਠੰਢੀ ਹੋ ਗਈ, ਮੁੜ ਗਰਮ ਕਰਨੀ ਪੈਣੀ ਹੈ। ਡਾਇਰੀ ਨਾਲ ਮੱਥਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਲਵੀਂ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਵਲੋਂ ਅਜਿਹੇ ਰੁੱਖੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਅਪਮਾਨ ਤਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਕੱਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤੇ ਮਜਬੂਰੀ ਵਸ, ਕਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਭਰੇ ਪੀਤੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਟਕਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਚਾਹ ਪੀ ਲਈ। ਉਪ੍ਰੰਤ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਤੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਦਿਨ ਲੰਘਿਆ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਟਕਾ ਲੈ ਕੇ ਸੋਦਰ ਦਾ ਪਾਠ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਅਜੇ ਮਸਾਂ ਸੋਦਰ ਤੋਂ ਅਗਲਾ

1. ਅਗਿਆਨਤਾ ਤੇ ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਗੁਟਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਡਾਇਰੀ ਕਿਹਾ।

ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੱਸ ਮੁੜ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਈ ਤੇ ਬੜੇ ਰੋਹਬ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ ਲੱਗੀ, ਕਾਕਾ! ਅਜੇ ਤੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਆਇਆਂ ਹੈ, ਚੱਜ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਤੂੰ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੱਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਗੁਟਕੂ¹ ਜਿਹਾ ਲੈ ਕੇ ਤੂੰ ਮੁੜ ਬੈਠ ਗਿਆਂ। ਪਤਾ ਨਹੀ, ਤੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾਂ ਕੁ ਚਿਰ ਮਗਜ ਖਪਾਈ ਕਰੀ ਜਾਂਣੀ ਹੈ। ਰੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਾਲ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਤੇ ਫਿਲਮ ਵੇਖ, ਨਾਲੇ ਕੋਈ ਘਰ ਦੀ, ਕੋਈ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਬੇ-ਵਸ ਮੁੜ ਗੁਟਕਾ ਰੱਖ ਕੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਵੇਖ ਰਹੀ ਚੰਡਾਲ ਚੌਕੜੀ ਵਿੱਚ ਆ ਬੈਠਾ। ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸਹੁਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਲ ਪੂਰਬ ਪਛਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮੈਂਬਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਖੌਲ ਕਰਨ। ਉਂਝ ਸੀ ਤਾਂ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਵੀ ਤੇਜ ਤਬੀਅਤ ਦਾ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਅੱਗੇ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਦਸ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਤੱਕ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਆਪਸੀ ਟਿੱਚਰ ਮਖੌਲ ਕਰਦਿਆਂ ਬੀਤ ਗਏ। ਰਹਿਰਾਸ ਦਾ ਪਾਠ ਤਾਂ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਤੇ ਟਿੱਚਰਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵੀ ਉਹੋ ਮਾਹੌਲ, ਸਹੁਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕੁਝ ਕੰਮ ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਤੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲੀਲ ਫਿਲਮਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਕਨੇਡਾ ਦੀ ਇਮੀਗਰੇਸ਼ਨ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਅਸਰ ਸਹੁਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਉੱਪਰ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਅਸਫਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਸਹੁਰੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਨਾਸਤਕ ਵਿਚਾਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਉੱਪਰ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਤਿਲਾਂਜਲੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਤਾਮਸੀ ਖੁਰਾਕ ਮਾਸ, ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿ ਵਰਤਣ ਲਈ ਤਾਂ ਲੜਕੀ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਇੰਡੋ ਕਨੇਡੀਅਨ ਬਾਬੂ ਬਣ ਕੇ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਗੱਡੀ ਚਲਦੀ ਗਈ, ਨਿੱਤਨੇਮ ਦਾ ਪਾਠ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਵੀ ਚੇਤਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਤਿਲਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਤੇ ਨਸ਼ੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਪਤਾ ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲੱਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੋਨ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁੱਤਰ! ਤੂੰ ਇਹ ਬੜਾ ਮਾੜਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿੱਖੀ, ਉਹ ਸਰਦਾਰੀ

1. ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਗੁਟਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਗੁਟਕੂ ਕਿਹਾ।

ਜੇ ਕਲਗੀਧਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ, ਮਾਤਾ, ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਵਾਰ ਤੇ ਆਪ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤੇ ਸਾਡੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ:-

ਇਨ ਪੁਤਰਨ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਵਾਰ ਦੀਏ ਸੁਤ ਚਾਰ ॥

ਚਾਰ ਮੁਏ ਤ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੀਵਤ ਲਾਖ ਹਜ਼ਾਰ ॥

ਕੀ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ? ਯਾਦ ਰੱਖ! ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਾਪੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਅਸੀਂ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਪੱਕ ਰਹੇ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰੀਝਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਤੂੰ ਸਾਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਵੀ ਰੀਝ ਪੂਰੀ ਨ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਵੀਹ ਪੰਝੀ ਸਾਲ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਸਕਾਰ ਤੂੰ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਸਹੁਰਿਆਂ ਦੀ ਤੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ ਲੈਂਦਾ, ਸਭ ਖੋਹ ਬੈਠਾ। ਇਹ ਤੇਰੀ ਲਈ ਲਾਹੇਵੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਅਤਚਣ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁੜ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆ ਜਾਂਦਾ।

ਇਹ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜ਼ਾਇਦਾਦ, ਘਰ ਘਾਟ ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਜੋਗਾ ਹੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਾਰ ਖੋਹਲ ਦਿੰਦੇ, ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਤੱਕ ਕੰਨਸੋਅ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਾਡੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨੂੰ ਤੇ ਸਾਡੀ ਰੀਝ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਣ ਸਦਕਾ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਵੀ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਹੈਂ। ਜਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਂ ! ਮੈਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀਂ ਤੇ ਸੋਚੀਂ, ਸੁਣ! ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ:

1 ਮਦ ਵਿਚਿ ਰਿਧਾ ਪਾਇ ਕੈ ਕੁਤੇ ਦਾ ਮਾਸੁ ॥

ਧਰਿਆ ਮਾਣਸ ਖੋਪਰੀ ਤਿਸੁ ਮੰਦੀ ਵਾਸੁ ॥

1. ਅੱਤ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਮਾਸ ਰਿਨ੍ਹਿਆ। ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖੋਪਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਭੈੜੀ ਦੁਰਗੰਧੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਲਗ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਉਸ ਮਾਸ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਤੇ ਰਿੱਧੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਕੱਜ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੈ ਭੋਗਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਗੋਂ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ੋਕਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੜੀ ਦੁਰਗੰਧੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ੋਕਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅੱਤ ਮਲੀਨ ਖਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤਦ ਢੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਤਾਂ ਕਿਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਨਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤੇ ਹੋਰ ਭਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਮਨੁੱਖ, ਜਿਸ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੰਨੀ ਪਲੀਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਲੀਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪਲੀਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਰਤੂ ਭਰਿਆ ਕਪੜਾ ਕਰਿ ਕਜਣੁ ਤਾਸੁ ॥

ਢਕਿ ਲੈ ਚਲੀ ਚੂਹੜੀ ਕਰਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੁ ॥

ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ਪੁਛਿਆ ਲਾਹੇ ਵਿਸਵਾਸੁ ॥

ਨਦਰੀ ਪਵੈ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣੁ ਮਤੁ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥੯॥

ਵਾਰ ੩੫, ਪਉੜੀ ੯

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਹੋਰ ਫੁਰਮਾਨ ਸੁਣ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ:

2 ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਰੇ ਪਰਬਤਾਂ ਅਸਮਾਨ ਖਹੰਦੇ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਰੇ ਕੋਟ ਗੜੁ ਘਰ ਬਾਰ ਦਿਸੰਦੇ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਰੇ ਸਾਇਰਾਂ ਨਦ ਵਾਹ ਵਹੰਦੇ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਰੇ ਤਰੁਵਰਾਂ ਫਲ ਸੁਫਲ ਫਲੰਦੇ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭਾਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਅਣਗਣਤ ਫਿਰੰਦੇ ॥

ਭਾਰੇ ਭੂਈਂ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਮੰਦੀ ਹੂ ਮੰਦੇ ॥ ਵਾਰ ੩੫, ਪਉੜੀ ੮

ਭਲਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ! ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਗਿਆ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਬੋਗ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਸ਼ਾਹਬਾਜ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗੀਆਂ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਕੇਸਾਂ ਸਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੇ ਵੀ ਤੇਰੀ ਆਤਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਝੰਝੋੜਿਆ ? ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਗੁਰਸਿੱਖ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਈ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਨਾਤਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ- “ਅਸਨ ਬਸਨ ਧਨ ਧਾਮ ਕਾਹੂ ਮੈ ਨ ਦੇਖਿਓ ਜੈਸਾ ਗੁਰਸਿਖ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਨਾਤਾ ਹੈ” ਤੋੜ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਕੇਵਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਖੂਨ ਦਾ ਨਾਤਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਖੂਨ ਦਾ ਨਾਤਾ ਵੀ ਕਾਹਦਾ? ਸਾਰੇ ਨਾਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਤੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਗੰਢ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਕਾਹਦੇ ਨਾਤੇ ਤੇ ਕਾਹਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ? ਫਿਰ ਤਾਂ- “ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਸਾਕ ॥੧॥” ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੁੱਤਰ ! ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੋਸਦੇ, ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਖੂਨ ਨੂੰ ਲਾਹਣਤਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਡੀ ਹੀ ਕਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਰਨ

2. ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਚੇ ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਛੂੰਹਦੇ ਪਰਬਤਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਬੜੇ ਬੜੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਦਾ। ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ, ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਵਗ ਰਹੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਵੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਅਨਗਿਣਤ, ਫਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਦਰਖਤ ਵੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ। ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਜੰਤ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਘੁੰਮ ਫਿਰ ਰਹੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ। ਜੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮੰਦੇ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣੀ।

ਪਰ, ਪੁੱਤਰ ਤੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੀਂ! ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਅਸੀਂ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਫਸਲ ਤੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੋਦ ਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜੋ ਹਸ਼ਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਤੂੰ ਨਾ ਭੁਲਾਈਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪਏ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਣ ਲਈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪੱਲਾ ਨਾ ਛੱਡੀਂ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਫੋਨ ਨਾ ਕਰੀਏ ਪਰ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਭਾਵੇਂ ਫੋਨ ਕਰ ਲਈਂ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਵਲਵਲੇ ਫੋਨ ਉੱਪਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਹੋਲਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸਮਾਂ ਤੁਰਦਾ ਗਿਆ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫੋਨ ਤੇ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਅੱਗੋਂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪੁੱਤਰ ! ਸੰਸਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਵਧਾਈ ਹੋਵੇ ਸਾਡੀ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਸੀਸ ਕੀ ਦੇਈਏ? ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅੰਦਰ

ਪੂਤਾ ਮਾਤਾ ਕੀ ਆਸੀਸ ॥

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਤੁਮੁ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥੧॥ ਗੁਜਰੀ ਮ:ਪ, (ਪੰਨਾ ੪੯੬)

ਦੀ ਅਸੀਸ ਗੁਰਸਿੱਖ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਆਪ ਖੁਦ ਬਾਣੀ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕਾ ਹੈਂ। ਸਾਡੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ਪੁੱਤ-ਕਪੁੱਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਾਪੇ ਕੁਮਾਪੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਬਾਪੂ ਅੱਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬਾਣੀ ਅੰਦਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ:

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਾਖਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਕਾੜਾ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮਾਝ ਮ: ਪ, (ਪੰਨਾ ੧੦੩)

ਉਹ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਲਾਜ ਪਾਲੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ!

ਬਾਂਹਿ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਤੁਹਾਰ ॥ ਪਾ:੧੦

ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਬਾਂਹ ਫੜੇ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਨਵੇਂ ਭੁਝੰਗੀ ਨੂੰ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ਿਸ ਕਰੇ। ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਿਆਟਲ ਟਰੱਕ-ਸਟਾਪ ਤੇ ਇੱਕ ਗੁਰਸਿੱਖ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਆ। ਆਪਸੀ ਜਾਣ

1. ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਰਾਜਾ)

ਪਛਾਣ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਉਸ ਗੁਰਸਿੱਖ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ।

ਉਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੌਂਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ! ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਗੁਰਸਿੱਖ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦਾ ਜੰਮਪਲ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਸੰਗਤ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਵਾਂਗ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ "ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ" ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ MP3 ਆਡੀਓ ਸੀ.ਡੀ. ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੈਂ ਮੁੜ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੱਜਿਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਫਾਲਤੂ ਸੀਡੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਸੀਡੀ ਲਿਆ ਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੋ ਵਾਰੀ ਮਹਾਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਗਾਥਾ ਸੁਣ ਲਈ, ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਸੰਸਕਾਰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ.ਡੀ. ਲਿਆ ਕੇ ਬੜੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਹ ਸੀ. ਡੀ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਦੇ ਡੈਸ਼ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਆਟਲ ਟਰੱਕ ਸਟਾਪ ਤੇ ਸੀ.ਡੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇਂ ਤਾਂ ਆਪਾਂ ਦੋਵੇਂ, ਉਹ ਸੀ.ਡੀ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਗਾਣਿਆਂ ਦੀ ਸੀ.ਡੀ ਰਲੀਜ ਹੋਈ ਹੈ? ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੀਡੀ ਗਾਣਿਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਦੀ ਜੀਵਨ ਗਾਥਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੇ ਉੱਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤਾ ਮਹਾਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੈਂ ਤਾਂ ਆਪ ਸੁਣ ਲਵੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੀਡੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੀ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਘਰ ਵਾਲੀ ਦਾ ਉੱਤ੍ਰ ਸੁਣ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਕੱਟੀ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਮੁੜ ਟਰੱਕ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਲੋਡ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕੰਮ ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਵੀਹ-ਪੰਝੀ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੁਰਸਿੱਖ ਭਾਈ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਭਾਈ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਚਲਦੀ ਗੱਲ ਬਾਤ ਦੌਰਾਨ "ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ"? ਸੀਡੀ ਦਾ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ! ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੀਡੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਸੁਣੀਂ। ਹਰ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀਡੀ ਪਲੇਅਰ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਸਫਰ ਵੀ ਲੰਬਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਸੁਣ ਲਵੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ, ਜੇ ਤੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੀ.ਡੀ. ਸੁਣ ਲਈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪੁੰਗਰ ਪੈਣਗੇ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੀਰਾ ! ਇਹ ਸੀ ਡੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਸਿਆਟਲ ਟਰੱਕ ਸਟਾਪ ਤੇ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਔਖੀ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਨਾਸਤਕ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਮੇਰੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਂਦੇ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੇਰੇ ਸਹੁਰੇ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੀ ਜਾਣ ਦੇਹ। ਘਰ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਤੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕਰ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋਂ ਸੀ ਡੀ ਲੈ ਲਈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਈ, ਪਰ ਸੁਣੀ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ।

ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਟੋਰਾਂਟੋ ਤੋਂ ਕੈਲਗਿਰੀ ਦਾ ਲੋਡ ਲੈ ਕੇ ਕੈਲਗਿਰੀ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਲੋਡ ਲਾਹ ਕੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ? ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ? ਹੋਈ, ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਆਪਸੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਕਫੀ ਵੀ ਨਿਕਲ ਆਈ। ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ! ਤੂੰ ਆਪ ਪੱਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਵੀਚਾਰਾਂ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਸੈਂ, ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਬੀਤੀ? ਤੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਹੈਂ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਨੇਡਾ ਦੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਨੇਡਾ ਸੈੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਇਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਨੇਡਾ (ਟਰਾਂਟੋ) ਵਿਖੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਕੇ ਕਾਮਰੇਡੀ ਨਾਸਤਿਕ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਜਬੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਦਿਨ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਸਦਕਾ ਮੇਰੇ ਸਿੱਖੀ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਾਸਤਿਕ ਵੀਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਰਾਜ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੱਪ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਕੋਹੜ ਕਿਰਲੀ ਵਰਗੀ ਹਾਲਤ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਜਿਹੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ “ਨ ਘਰ ਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਘਾਟ ਦਾ” ਵਾਲੀ ਅਖਾਣ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪੂਰੀ ਢੁਕਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਾਰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀਚਾਰਾਂ-ਵੀਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਛੱਕਿਆ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ

ਦੀ ਸੀ.ਡੀ ਪ੍ਰਥਾਇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ “ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ” ਸੀਡੀ ਲਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਜਰੂਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੁਣੀ, ਤੇਰਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ” ਸੀਡੀਆਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਦੋ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ। ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ਵੀਰਾ ! ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸੁਣ ਤੇ ਲੈ, ਬਾਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੀਂ। ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਰਜ਼ ਹੈ? ਆਪਸੀ ਗਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲਈ।

ਲੋਡ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਜਾਣਿਆਂ ਨੇ ਸੀਡੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਸੀ.ਡੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋ ਵਾਰੀ ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਣ ਕੇ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਿਹੜਾ ਬਰੂਦ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਹੀ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁੜ ਸਿੱਖ ਬਣਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸੀਡੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀਚਾਰਾਂ ਅਧੀਨ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਟਰੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀਡੀ ਲਾਈ, ਤਿੰਨ ਚਾਰ-ਘੰਟੇ ਦੀ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ.ਡੀ ਸੁਣੀ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਰੈਸਟ ਕਰ ਮੁੜ ਸੀ.ਡੀ. ਚਾਲੂ ਕਰ ਲਈ। ਕੈਲਗਰੀ ਤੋਂ ਟਰਾਂਟੋ ਤੱਕ ਸਾਰੀ ਸੀਡੀ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੁਣ ਲਈ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨੀ ਦੱਸਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹਿੱਲ-ਜੁਲ ਹੋਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਸਾਂ ਤੇ ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ? ਠੀਕ ਹੈ, ਪੈਸੇ ਕਮਾ ਲਵਾਂਗਾ, ਪਰਵਾਰ ਪਾਲ ਲਵਾਂਗਾ ਤੇ ਸੁਹਣੀ ਕਾਰ ਤੇ ਘਰ ਖ਼ੀਦ ਲਵਾਂਗਾ। ਪਰ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖ਼ੀਦੀ ਜਾਣੀ। ਦੂਸਰੇ, ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ, ਰਸਤੇ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਿਆਂ, ਟਰੱਕ ਦਾ ਲੋਡ ਲਈ ਜਾਂਦਿਆਂ, ਘਰ ਪੁੱਜਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ? ਸਾਰੀ ਕਮਾਈ, ਪ੍ਰਵਾਰ, ਪਤਨੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਲਈ ਮੈਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਭੱਜਾ ਫਿਰਦਾ ਤੇ ਦੀਨੋ-ਬੇਦੀਨ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਇਸ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ, ਅਸਲੀਅਤ ਤੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ! ਇਹੋ ਹੀ ਹੈ ਨਾ?

ਕਬੀਰ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਾਲੀ ਸਾਥਿ॥

ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਾਫਲਿ ਅਪੁਨੈ ਹਾਥਿ॥੧੩॥

ਕਬੀਰ ਜੀ, (ਪੰਨਾ ੧੩੬੫)

ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ, ਮੁੜ ਲੰਬੇ ਰੂਟ ਦਾ ਲੋਡ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਮਨ ਹੁਣ ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਉਸੇ ਸੀ.ਡੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਰੇ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ “ਸੇ

ਕਿਨੇਹਿਆ” ਸੀਡੀ ਮੈਂ ਦੂਸਰੇ ਫੇਰੇ ਜਾਂਦੇ ਵੀ ਤੇ ਮੁੜ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਸੁਣੀ ਤੇ ਮਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਦਾੜੀ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਮੁਨਾਉਣੇ । ਇਸ ਦਾ ਖਮਿਆਜ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਭੁਗਤਣਾ ਪਵੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਜਦੋਂ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਫਿਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਫੀਨੈਕਸ ਲੋਡ ਲਾਹ ਕੇ ਘਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦਾੜੀ ਦੇ ਵਾਲ ਵਧੇ ਵੇਖ ਕੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਤਕੀਂ ਸ਼ੇਵ ਕਰਨ ਦਾ ਟਾਈਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ? ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਮਰਜੀਤ! ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਬਥੇਰਾ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਪੱਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਜੋ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸ਼ਣ। ਹੁਣ ਸਿਰ ਤਾਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਕਰਨ, ਇਹ ਦਾੜੀ ਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕੱਟੇ ਜਾਣਗੇ।

ਬੀਬੀ ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਈ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤਾਂ ਲੈ ਲੈਣੀ ਸੀ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਦਾਹੜੀ-ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਛੱਡ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਕੰਮ ਹੀ ਘੱਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਕੰਮ ਵੱਧ ਕਰਿਆ ਕਰਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਕਾਹਦਾ ਇਤਰਾਜ਼? ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਈ। ਦਾੜੀ ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਿੱਤਨੇਮ ਵੀ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਫੋਨ ਤੇ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਮੁੜ ਰੱਖਣ ਤੇ ਨਿੱਤਨੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੌ-ਸੌ ਅਸੀਸਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘਾ ! ਇੰਨੀ ਛੇਤੀ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਲਗਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ? ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਪਰ ਲਿਖੀ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਸੀਡੀ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਸੀਡੀ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਦਾੜੀ-ਕੇਸ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੀ ਛੱਕ ਲੈਣਾ ਹੈ।

ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਛਕੇ ਜਾਂ ਨਾ ਛਕੇ, ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕਣ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ, ਪੁੱਤਰਾ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼-ਖਬਰੀ ਸੁਣਾ ਕੇ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਕੇਸਾਂ ਸਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ।

ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਬਣ ਜਾਣ ਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ! ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਰੈਕਸਡੇਲ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਤੂੰ ਵੀ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਆਪਾ ਇੱਕੋ ਮਾਰਗ ਦੇ ਪਾਂਧੀ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥੀ ਬਣ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਲੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦੇਵੋ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਤੇ ਦਾ ਵੀ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਕੇ ਵੇਖੋ।

ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਵੀ ਲਵਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਕਾਰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਲਾਭ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀਡੀ ਪਲੇਅਰ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿੱਤਨੇਮ ਦੀ ਸੀਡੀ ਲਾ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿੱਤਨੇਮ ਸੁਣ ਲਿਆ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤੇ ਪੰਜ ਮਾਲਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅੱਛਾ! ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਭਲੀਏ! ਤੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਤਾਂ ਹੋ। ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਿੱਤਨੇਮ ਸੁਣਾ ਦਿਆਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਘਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਉਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਸੀ.ਡੀ ਤੋਂ ਸੁਣ ਲਿਆ ਕਰ। ਭਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦਾ ਮਨ ਅਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਵੇਖ ਕੇ ਨੀਯਤ ਦਿਨ ਤੇ ਅਮਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲਿਆ। ਨਾਸਤਕਤਾ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਨਾਸਤਕਤਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ।

ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਈ 2010 ਈ: ਵਿਚ ਬਰੈਂਪਟਨ (ਟਰਾਂਟੋ) ਗਿਆ ਤੇ ਭੁਝੰਗੀ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬੈਠ ਕੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉੱਪਰ ਲਿਖੀ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨੀ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋਂ ਦਸਵੰਧ ਕੱਢਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸੀਡੀ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਨਾਸਤਕਤਾ ਦੀ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਮੁੜ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸੱਜ ਗਿਆ

ਹਾਂ, ਇਹ 'ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ?' ਸੀਡੀਆਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਸਵੰਧ ਨਾਲ ਬਣਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਾਂ।

ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕਿਹੜਾ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਉੱਦਮ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਸੂਲਾਂ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਬਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਕਰ ਲਵੇ, ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਪੁੰਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀਡੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਆਂ ਤੇ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗੁਟਕੇ ਤੇ ਚੰਗਾ ਸਾਹਿਤ ਵੀ ਦਸਵੰਧ ਦੀ ਮਾਇਆ ਖਰਚ ਕੇ ਭੇਟਾ ਰਹਿਤ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅਜੋਕੇ ਹਾਲਾਤ

ਮਾੜੇ ਬੋਲ ਤੇ ਕਾਮੂਕ ਰੁਚੀ ਵਾਲੇ ਲਚਰ ਗੀਤ ਜਿੱਥੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਮੰਦੀਆਂ ਆਚਰਣਹੀਣ ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਉਤਪੰਨ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਪਾਸੋਂ ਆਚਰਣਹੀਣ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਕੇ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲਾਹਣਤਾਂ ਤੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਾਂ ਭੁਗਤਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵੀਚਾਰ, ਕਥਾ, ਕੀਰਤਨ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੇ ਕਮਾਈ ਵਾਲੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੁਭ-ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣੇ ਅਰੰਭ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗੇ ਵੀਚਾਰਾਂ ਅਧੀਨ ਮਨੁੱਖ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਬਣ ਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਸ ਖੱਟਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸੁਤੇ-ਸਿਧ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵੀ ਸਵਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਿਬੇਕ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਹੀ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ 'ਤੇ ਉਹ ਵੀਚਾਰ ਹੀ ਸੁਣਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਉੱਚ-ਆਚਰਣੀ ਵੀਚਾਰ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਚ-ਆਚਰਣ ਦੇ ਧਾਰਣੀ ਬਣ ਸਕੀਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਘਟੀਆ ਹਨ, ਪਰ ਸੱਚ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਚ-ਆਚਾਰ ਦੇ ਕਰਮ ਹਨ। ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭੁ ਕੇ ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਆਚਾਰੁ॥੫॥ ਮ:੧, (ਪੰਨਾ ੬੨)

ਸੋ ਸੱਚ ਆਚਾਰ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਣਨ ਲਈ ਸੱਚ ਆਚਾਰ ਦੇ ਬੋਲ ਸੱਚ ਆਚਾਰ ਦਾ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੁਣਨਾ ਅੱਤ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਦੇ ਪਾਂਧੀ ਬਣਨ ਦੀ ਅੱਤ ਲੋੜ ਹੈ।

ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਸਾਡੀ ਬਦ-ਕਿਸਮਤੀ

ਪਰ ਬਦ-ਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਲੱਛਣ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਏ ਹਨ, ਇੰਨ-ਬਿੰਨ ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਤਿਲੰਗ ਰਾਗ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖਲੋਏ ਕੂੜੁ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੋ॥

ਮ:੧, (ਪੰਨਾ ੭੨੩)

ਅੱਜ ਆਪਾਂ ਖੁਦ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਹਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਲੀਲ ਫਿਲਮਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣਦਾ ਤੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ, ਗੱਡੀਆਂ, ਕਾਰਾਂ, ਮੋਟਰ ਸਾਇਕਲਾਂ ਤੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੰਡਿਆਂ ਨੇ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਆਪਣੇ ਟ੍ਰੈਕਟਰਾਂ ਤੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਡੈਕ ਲਵਾ ਕੇ ਅਸ਼ਲੀਲ ਗਾਣਿਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਾਤਾਵਰਣ

ਵਿੱਚ ਸਾਉਂਡ ਪਲਿਊਸ਼ਨ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਕਾਮੂਕ ਰੁਚੀ ਦੇ ਲਚਰ ਬੋਲ ਸੁਣਨ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਬਹੁਤਾਤ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅੱਖ ਮੈਲੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ 'ਤੇ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਦਕਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚੋਂ "ਦੇਖਿ ਪਰਾਈਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਭੈਣਾਂ ਧੀਆਂ ਜਾਣੈ॥" ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ, ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਧੀ, ਭੈਣ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਨਿਗੂ ਨਾਲ ਦੇਖ 'ਤੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਉਸ ਦੀ ਧੀ, ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਾਮੂਕ ਰੁਚੀ ਅਧੀਨ ਹੜਪਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਾਮਰਤਖ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਜਾਤ ਇਸ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਗੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼, ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿਨ-ਰਾਤ, ਇੱਕ ਟਿਕ ਲਾ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਢੂੰਡਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਚ, ਸੰਜਮ ਤੇ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲਣ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਸਭ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਨਾ ਖਾਣ ਯੋਗ ਪਦਾਰਥ ਸ਼ਰੇ-ਆਮ ਖਾ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ :-

ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ॥

ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ॥

ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ॥

ਮ: ੧, (ਪੰਨਾ ੧੨੪੨)

ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਖੁਦ "ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਾਫਲਿ ਅਪੁਨੇ ਹਾਥਿ" ਦੀ ਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਕਹੋ ਵੀ ਤੇ ਉਹ ਅੱਗੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਹੁਣ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਣੀ ਬਣਕੇ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਸੋਚ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ! ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਪਾਂ ਹਾਣੀ ਬਣਕੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਹਨੇਰੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਅਗਾਂਹ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਪਰਾਏ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਸੋਚ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬੇ-ਨਿਯਮਾਂ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੋ ਆਪਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਣੀ ਨਾ ਬਣੀਏ, ਗੁਰੂ ਅਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਾਣੀ ਬਣਾਈਏ। ਤਦ ਬਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਜੋ ਹਾਲਾਤ ਚਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਉੱਪਰ ਕਾਬੂ ਪਾਉਣਾ ਅਤਿ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਆਪਾਂ ਦੇਖ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਬਲਾਤਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਖਬਾਰਾਂ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੇਣ ਅਜੋਕੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਣੀ ਹੋਣ ਦੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਸੰਭਲਣ ਦੀ ਤੇ ਤਕੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਹਾਈ ਹੋਣਗੇ।

ਸਵੈ ਪੜਚੋਲ ਤੇ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ

ਪਿਛਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਅੰਦਰ ਆਪਾਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਚੰਗਾ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀਆਂ ਵਾਚੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਦਾਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਰਤੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਅਰੰਭ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਸੈਂਕੜੇ ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਨਮੂਨੇ ਮਾਤਰ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਚੰਗਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ।

ਕਈ ਵਾਰੀ ਸੰਗਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਆਪਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀਚਾਰਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦੀ ਢਹਿੰਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਦੋਸ਼ ਅਰੋਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਵਾਜ਼ਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੌਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਸੰਨ 2010 ਈ: ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਜਾਹ ਸੱਠ ਸਿੰਘ ਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਕਹਿਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਾਸਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਰਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਉੱਪਰ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਨਜ਼ਲਾ ਸੁੱਟਿਆ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਰਸਾਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਚੈਨਲ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਆਖਰ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਵੀਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਉਪਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵੀਚਾਰ ਦਿਉ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਝਾਅ ਬੜੇ ਸੁਹਣੇ ਤੇ ਕੀਮਤੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਕਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਕਹਿਣ ਮੁਤਾਬਿਕ ਨਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਵਾਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨਾ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੰਤ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਤੇ ਪਤਿਤ-ਪੁਣੇ ਦੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਈ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਲਵੇ ਕਿ ਠੀਕ ਹੈ! ਨਾ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੇ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ

ਪੰਥ ਦਾ ਅੰਗ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਤੇ ਪਤਿਤ-ਪੁਣੇ ਨੂੰ ਠੱਲ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੀ ਉੱਦਮ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਜੁਆਬ ਹੈ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸੋ?

ਇੱਕ ਦੋਹ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਦਸਵੰਧ ਭੇਜਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਤਕਰੀਬਨ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਠੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਰਸਾਲੇ ਤਾਂ ਮੁੱਲ ਵਿਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਕੌਮ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ, ਉਥੋਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਜੇ-ਸਮਾਨ ਤਾਂ ਖਰੀਦ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਚੰਗਾ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਜਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੇ ਖਰਚ ਨੂੰ ਫਜ਼ੂਲ ਖਰਚੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

ਬਾਕੀ ਕੌਮਾਂ ਵੱਲ ਜਦੋਂ ਆਪਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਬੱਸ ਅੱਡੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਏਅਰਪੋਰਟ ਦੇ ਵੇਟਿੰਗ-ਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਕੱਢ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਉਸ ਪਾਸ ਪੁਸਤਕ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਗਲੇ ਬੁੱਕ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਕਿਤਾਬ ਜ਼ਰੂਰ ਖਰੀਦੇਗਾ ਤੇ ਪੜ੍ਹੇਗਾ।

ਉਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਬੱਸ ਅੱਡਿਆਂ ਜਾਂ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਫੋਨ ਤੇ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਕਿ ਸ਼ਿੰਗਾਰਿਆ! ਮੈਂ ਵੇਟਿੰਗ-ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹਾਂ, ਸਕਿਉਰਟੀ 'ਚੋਂ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਲੰਘ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੀਂ, ਜਹਾਜ਼ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਲੇਟ ਚੱਲਣਾ ਵਾਂ, ਘਰ ਨੂੰ ਤੂੰ ਫੋਨ ਕਰ ਦੇਵੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਦਿੱਲੀ ਏਅਰਪੋਰਟ ਤੇ ਐਵੇਂ ਉੱਲੂ ਵਾਂਗ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਨਾ ਝਾਕਦਾ ਰਹਾਂ। ਸੋਨੂੰ ਨੂੰ ਤਾਗੀਦ ਕਰ ਦੇਵੀਂ ਮੈਂ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਪੱਗ ਬੰਨੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਤੇ ਮਲਵਈ ਜੁੱਤੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਆ, ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇ, ਚੰਗਾ ਸਾਰੇ ਨਿਆਣਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇਵੀਂ ਮੈਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਆਉਣਾ। ਨਿਆਣੇ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਣ। ਧਿਆਨ ਰੱਖੀਂ।

ਬੋਰਡਿੰਗ ਵੇਲੇ ਫੇਰ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗਕੇ ਫੋਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਣਾ, ਚੰਗਾ ਹੁਣ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਗਈ ਆ, ਇਹ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਆ, ਮੈਂ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਇਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਆ? ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਟਿਕਟ ਤੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਮੰਗਦੇ ਆ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਦੋਨੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾਸਪੋਰਟ

ਵੀ ਤੇ ਟਿਕਟ ਵੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈਆਂ, ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੀਂ, ਚੰਗਾ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ। ਆਦਿ ਆਦਿ ਫਾਲਤੂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਟਾਈਮ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਪਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਕੌਮ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਜਾਂ ਚੇਟਕ ਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਉਪਰਾਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੇ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਪਾਂ ਸਾਰੇ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਸ਼ੱਈ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਨਸ਼ਾ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਪਾਸ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਅਮਲ ਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਦੋ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਬੈਠ ਕੇ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਲੋਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨਗੇ। ਚੌਥੇ ਕੁ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸੋਂ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਗੋਲੀ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਆਹ ਖਾ ਕੇ ਤਾਂ ਵੇਖ, ਦੇਖ ਕਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਲੋਰੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਦੀਨ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁੱਲ ਕੇ ਬੰਦਾ ਸਮਾਧੀ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਭੋਰਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸੋਫੀ ਮਨੁੱਖ ਨਾਂਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਸ਼ੱਈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਰਾਵਾ! ਸਾਨੂੰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋ ਗਏ, ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਸਾਡਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨ ਕੇ ਤੂੰ ਗੋਲੀ ਖਾ ਕੇ ਵੇਖ, ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਤੂੰ ਨਾ ਖਾਈਂ, ਅਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਾ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਯਾਰੀ ਤਾਂ ਨਿਭਣੀ ਆ, ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਕਿਹਾ ਮੰਨ ਲਵੇਂ, ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪਾਪੜ ਵੇਲ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਖੁਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਹਫਤੇ-ਦਸ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਖਾਣ ਦਾ ਆਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਪਾਸੋਂ ਗੋਲੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੋਂ ਉਹ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਯਾਰ! ਤੂੰ ਏਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਡੱਬੀ ਜੁਦੀ ਕਰ ਲੈ। ਐਵੇਂ ਮੰਗਤਿਆਂ ਵਾਂਗੂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਨਾ ਮੰਗਿਆ ਕਰ ਸਗੋਂ ਤੂੰ ਮੰਗਤੇ ਦੀ ਥਾਂ ਦਾਤਾ ਬਣ ਕੇ ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੇ ਝੂਟੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਵੀ ਸਫਲੀ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਮੀਨ ਪੈਸਾ ਕਿਹੜਾ ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਸੋਫੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਮਲ ਦੀ ਚੇਟਕ ਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਲੁਕਾਈ ਦੇ ਘਰ-ਬਾਰ ਵਸਦੇ-ਰਸਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗਾ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਚੇਟਕ ਲਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਉੱਚ ਆਚਰਣ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ

ਅੰਦਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸੁਖੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ।

ਆਪਾਂ ਇਸਾਈ ਮੱਤ ਵੱਲ ਹੀ ਵੇਖ ਲਈਏ, ਹਰ ਹਸਪਤਾਲ, ਹਰ ਸਕੂਲ, ਹਰ ਪਬਲਿਕ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਇਸਾਈ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਹਿਤ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਿਤ ਪਾਸ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਲੰਟੀਅਰ ਖਲੋਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰ ਕੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਨਸਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਸੇ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਾਈਅਤ ਦਾ ਸਾਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਨਾਲ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਕੇ, ਸਾਹਿਤ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੇਗਾ।

ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਸਿਧਾਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਚਾਲੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਹੈ ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਖਰੀਦਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪੈਸਾ ਦੇ ਕੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਖਰੀਦੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਰੁਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। "ਫਿਲਾਸਫਰ ਰਸਲ" ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿ "ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਸੂਲ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਹਤਰੀਨ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਮਾਨਵਤਾ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਹਨ, ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਿਹਤਰੀਨ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਹਵਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਵਾਈ। ਇਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਕਸੂਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕਦੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ" ਸਾਡੀ ਦਸ਼ਾ ਉੱਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਪੂਰਨ ਢੁਕਦਾ ਹੈ:-

ਘਰਿ ਹੋਦੇ ਰਤਨਿ ਪਦਾਰਥਿ ਭੂਖੇ ਭਾਗਹੀਣ ਹਰਿ ਦੂਰੇ॥ ਪੰਨਾ ੫੭੪

ਨਾ ਅਸੀਂ ਆਪ ਗੁਰੂ ਅਸੂਲਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਮੋਲਕ ਗੁਰੂ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਰਥਿਕ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੌਮ, ਦਰਦੀ ਸਿੱਖ ਤਨੋ ਮਨੋ ਕੌਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਲੋਚਦਾ ਹੈ ਪਰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੌਮਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪੁੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਆਣਿਆਂ ਨੇ ਘੱਟ ਖਰਚ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਧ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਅਪਣਾਏ ਤੇ ਅਪਣਾਏ ਵੀ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਤੁਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਖਲੋਤਾ ਬੰਦਾ ਉਸ ਦੇ ਤੈਹ ਕੀਤੇ ਪੈਂਡੇ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਪਰ ਹਾਂ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈ ਕੇ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਗੋਂ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਚੱਲ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਲਾਈ। ਹਰ ਗੁਰਸਿੱਖ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਅਸੂਲਾਂ ਦੀ ਆਪ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮਾਣ ਵੀ ਬਿਅੰਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਗਉੜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਧੂੜਿ ਮੰਗੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖ ਕੀ

ਜੋ ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ॥੨॥ ਮ:੪, (ਪੰਨਾ ੩੦੬)

ਉੱਪਰ ਆਪਾਂ ਇਸਾਈ ਮੱਤ ਦੇ ਫ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਦੇਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਗੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੇ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਭੇਰਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਨਾ ਉਹ ਢਿਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੰਗ-ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਦੋ, ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਬੰਦੇ ਬੀਬੀਆਂ ਇਸਾਈ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਹਿਤ ਲੈ ਕੇ ਹਰ ਹਿੰਦੂ, ਹਰ ਸਿੱਖ, ਹਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਾਲੇ ਭਾਂਵੇ ਲਿਟਰੇਚਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ, ਹੱਥ ਜੋੜਨ, ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਵੀ ਬੋਲਣ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਲਿਟਰੇਚਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਹੀ ਆਉਣਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਹਿ ਦੇਣਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹੋ, ਚਲੋ! ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹ ਲਵੇਗਾ। ਹਰ ਸ਼ਨਿਚਰਵਾਰ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਉਹ ਵਲੰਟੀਅਰ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜਾਣ ਕੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਆਪਾਂ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸੰਗ-ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਕੇ ਆਪਾਂ ਵੀ ਯਤਨ ਕਰੀਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਦਸਵੰਧ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਈਏ। ਜਿਸ ਪਾਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਧਨ ਬਹੁਤਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਵੱਧ ਹਿੱਸਾ ਪਾ ਦੇਵੇ ਉਸ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਆਪਾਂ ਨਿਤਨੇਮੇ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਗੁਟਕੇ ਖਰੀਦ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਤੇ ਕਮਾਈ ਵਾਲੇ ਮਹਾਪੁਰਖਾਂ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਹਿਤ (ਦੁਬਿਧਾ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ) ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਅਸੂਲ ਕੀ ਹਨ? ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਤੇ ਕਿਤਾਬਚੇ ਉਸ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀਏ। ਉਪਰੰਤ ਆਪਾਂ ਉਸ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਸੰਗ-ਸ਼ਰਮ ਲਾਹ ਕੇ, ਮੋਖ ਰਹਿਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਟਾਲ ਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਨਗਰ ਕੀਰਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਏ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਦੂਸਰੇ, ਹਰ ਗੁਰਸਿਖ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਹਫਤੇ ਦੇ ਟਾਇਮ ਵਿੱਚੋਂ, ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਕੌਮ ਨਮਿਤ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ। ਦੋ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ, ਨੌਜਵਾਨ, ਬੀਬੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਬੱਚੀਆਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੁਹੱਲੇ ਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਧਾਰਮਿਕ ਸਾਹਿਤ ਲੈਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ। ਸਾਡੀ ਕੌਮ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਉਹ ਅਵੱਸ਼ ਘਰ ਆਏ ਦੀ ਖਾਤਿਰਦਾਰੀ ਵੀ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਗੁਟਕੇ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਵੀ ਲੈ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਵਲੰਟੀਅਰ ਵੀਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕ ਸਾਹਿਤ ਦੇਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਫੋਨ ਨੰਬਰ ਲਿਖ ਲੈਣ ਤੇ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਦੇ ਰਹਿਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਸੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਅਜੇ ਉੱਝ ਹੀ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇ ਦੂਸਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋਣ ਉਹ ਹੋਰ ਧੰਨਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਸੀ ਭਾਈਚਾਰਕ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਵੀ ਵਧੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵੱਲ ਝਾਕਦਿਆਂ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੰਗ-ਸ਼ਰਮ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਜੇ ਆਪਾਂ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਟਰੇਚਰ ਦੇ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗੀਏ। ਜੇ ਆਪਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਪੈਸੇ ਦੀ ਵੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਈ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਇਸ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਭਾ ਮਿਲੇਗੀ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਵਾਧੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਲਾਭ ਹੀ ਲਾਭ ਹੈ।

ਦੂਸਰੇ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਤਕਰਾਰ ਵਧੇਗਾ, ਤਕਰਾਰ ਨਾਲ ਮਨ ਵਿੱਚ ਈਰਖਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣਤਾਈ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ, ਕਰਦੇ ਬਾਂਸ ਦੇ ਬੂਟਿਆਂ ਵਾਂਗ ਆਪਸੀ ਖਹਿ ਖਹਿ ਕੇ ਭਰਾ ਮਾਰੂ ਜੰਗ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਵਾਂਗੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਾ ਬੈਠਾਂਗੇ। ਤੀਸਰੇ, ਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬੜਾ ਦਾਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਧਨ ਤਾਂ ਕੀ ਆਪਾ-ਨਿਛਾਵਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦੀ ਅਤੇ ਤਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ:-

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਰਤੈ
ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਲੋਚੈ ਸੇ ਗੁਰ ਖੁਸੀ ਆਵੈ॥ ਮ:੪,(ਪੰਨਾ ੩੧੭)

ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰਲੇ ਚਾਉ ਅਧੀਨ ਉਹ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੈਣ ਲਈ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਪੁਰਬਾਂ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਤੇ ਹੋਰ ਜੋੜ ਮੇਲਿਆਂ ਉੱਪਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਧਾ ਭੇਟ ਕਰਨ ਹਿਤ ਨਾ-ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਲੰਗਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਜੋੜ ਜੋੜ ਛਕਾਉਣ ਉਪਰੰਤ ਆਪਣੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਛਕਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੀ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਛਕੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਚਦੇ ਪਦਾਰਥ ਕੈਰੀਅਰ ਬੈਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਪੁਰਬ, ਸ਼ਤਾਬਦੀਆਂ, ਜੋੜ ਮੇਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਾਧਨ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਜੋੜ ਮੇਲੇ ਕੇਵਲ ਦਰਸਨ ਮੇਲੇ ਤੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਹੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੋੜ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਤੋਂ ਜੋ ਆਪਾਂ ਲੁਕਾਈ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਚਾਲੀ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਨਾਉਣਾ ਸੀ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਿਮਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਹੀ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਜਸ, ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਰਵਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੈਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਗਰ ਪਕਵਾਨਾਂ ਦੀ, ਕੋਲਡ ਡ੍ਰਿੰਕਸ ਤੇ ਚਾਹ ਦੇ ਸਟਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਹੀ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮਿਹਰ ਕਰ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਖਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਦੇਣ, ਜਿੰਨਾ ਪੈਸੇ ਦਾ ਬੱਜਟ ਅਸੀਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਚਾਹ ਪਕੌੜੇ, ਸਮੋਸੇ, ਕੋਲਡ-ਡ੍ਰਿੰਕਸ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ-ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਖਰਚਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਆਪਾਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਉਸ ਪੈਸੇ ਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਤ ਛੋਟੇ ਟ੍ਰੈਕਟ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਗੁਟਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡੀਏ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਦੇਵੇਂ ਲੰਗਰ, ਪੇਟ-ਅਹਾਰ ਤੇ ਆਤਮ-ਅਹਾਰ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਫੁਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚਾਰ ਚੰਨ ਲਾਉਣ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਨਗੇ। ਪੇਟ ਦਾ ਅਹਾਰ ਹੈ:-
ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੀਰਿ ਘਿਆਲੀ॥

ਵਾਰ ਸਤੈ ਬਲਵੰਡਿ ਜੀ,(ਪੰਨਾ ੯੬੭)

ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਹਾਰ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਲੰਗਰੁ ਚਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੀ ਖਟੀਐ॥

ਵਾਰ ਸਤੈ ਬਲਵੰਡਿ ਜੀ, ((ਪੰਨਾ ੯੬੭)

ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਜੂਸ ਜਾਂ ਕੋਲਡ ਡ੍ਰਿੰਕਸ ਜਿਹੜੇ ਆਪਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਪੀਤਾ ਜੂਸ ਤੇ ਕੋਲਡ ਡ੍ਰਿੰਕਸ ਮਲ-ਮੂਤ੍ਰ ਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾ-ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਜੋ ਖਾਧੇ ਤੇ ਖਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਜਾਂ ਚੌਦਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਫੁਰਮਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਸ਼ਟਾ ਬਣਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ

ਹਨ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਖੁੱਕਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਬੜਾ ਭਾਵਪੂਰਤ ਪਿਆਰਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

१ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ
ਪੰਜਵਾ ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ ਪਵਿਤੁ॥
२ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ॥

ਸਲੋਕ ਮ:੧, (ਪੰਨਾ ੪੭੩)

ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਲੰਗਰ (ਚੰਗੇ ਸਾਹਿਤ, ਗੁਰੂ ਜੀਵਨੀਆਂ, ਗੁਰਮਤਿ ਅਸੂਲ, ਗੁਰਬਾਣੀ-ਅਰਥਾਂ ਸਹਿਤ ਗੁਟਕੇ) ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਹਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਹਿਤ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਟਕੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਆਹਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਚਾਲੀ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਬਣਾ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਦਲ ਜਾਵੇ, ਸਮਝੋ ਉਸ ਦਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ।

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਚੈਨਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਪਰਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਜ ਲਈ, ਮਾਇਆ ਤੇ ਮੈਨ-ਪਾਵਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਤੀ ਤੇ ਜਮਾਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਕੌਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਾਧਨ ਅਪਨਾਉਣ ਲਈ ਜਾਗ੍ਰੂਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਦੇਸ਼-ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਜਾਤੀ ਤੇ ਜਮਾਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤੇ ਹੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹਨ ਜੋ ਅੱਤ ਸ਼ਲਾਘਾ ਯੋਗ ਹੈ। ਪਰ ਆਪਾਂ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵੱਲ ਨਾ ਵੇਖੀਏ, ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਵਿੱਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਣਿਆਂ ਤੱਕ ਤੇ ਸਾਰੀ ਲੁਕਾਈ ਤੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋਈਏ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ ॥

1. ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਅੱਗ ਤੇ ਲੂਣ ਜੀਵਨ ਅਹਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੇਵਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਜਵਾਂ ਘਿਉ ਜਦੋਂ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸਵਾਦਿਕ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

2. ਪਰ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਭੋਜਨ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤੂਆਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬਿਸਟਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਮਨੁੱਖ ਘਿਰਣਾ ਕਰਕੇ ਖੁੱਕਦਾ ਹੈ।

